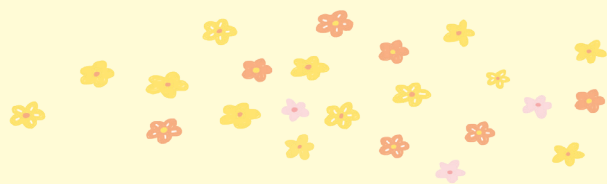

พักไว้ก่อน _____

_____ ค่อยไปต่อ

1.

พักไว้ก่อน
ค่อยไปต่อ

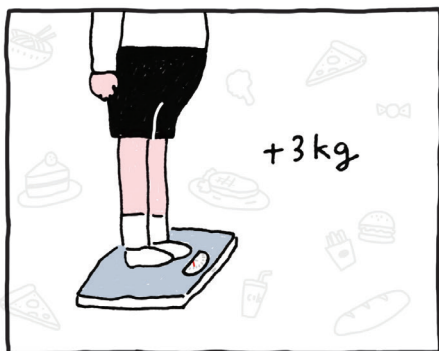

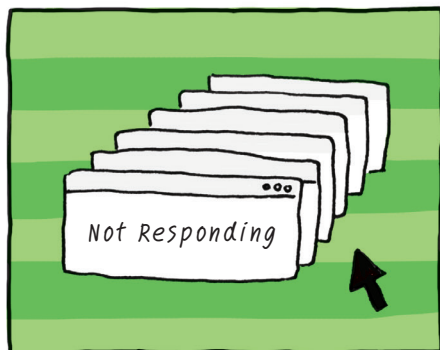
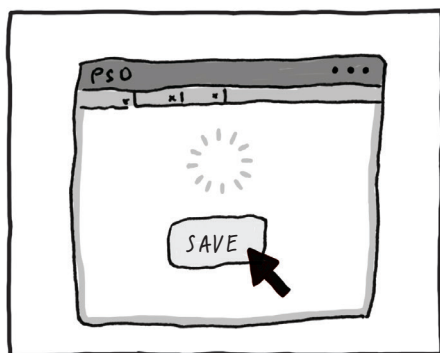
เป็นวันที่เลวเท่าเช่นเคย

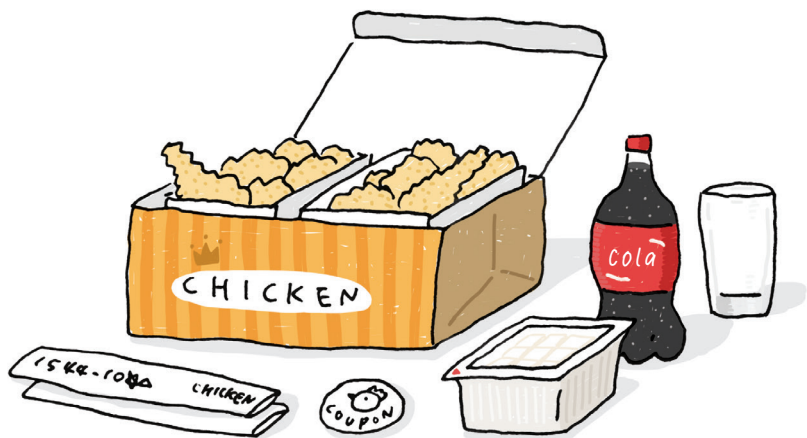
มี
อะไร
ได้
ตั้งใจ
บ้าง

เรื่องที่ได้ตั้งใจ
คงมีแค่การสั่งไก่ทอดมากินเท่านั้นแหละ

หมดพลังงานต่ำ

พักไว้ก่อน...
ต้องไปต่อ

ฮึบ!

ใช้ชีวิตปกติไป

หลังเครียดหนัก

ฉันตัดสินใจลาออกจากบริษัทมาเป็นนักวาดภาพประกอบ
โดยเช่าห้องเก่าๆ ในราคาเดือนละ 150,000¹ วอนเอาไว้ทำงาน
ตื่นมากินข้าวเช้าตอนสาย

ก่อนขับรถไปทำงานบนถนนอันเจียบสงบกกลางแดดเปรี้ยง
ขณะขับรถอยู่นั้น

สัญญาณไฟจราจรก็เปลี่ยนจากเขียวเป็นเหลือง

ฉันจึงหยุดรถและเหม่อมองท้องฟ้า

เมฆบนท้องฟ้านั้นไม่เคยเหมือนเดิมเลยสักวัน

และมันก็ดูล่องลอยอย่างสบายใจ

เมื่อ 3 ปีก่อน ท้องถนนเต็มไปด้วยรถยนต์แน่นขนัด

ถ้าไปไม่ทันไฟเขียวรอบนี้

ต้องเข้างานสายชั่วร้ายเปอร์เซ็นต์

ยิ่งตอนไฟกำลังเปลี่ยนเป็นสีเหลือง ยิ่งต้องรีบเหยียบคันเร่ง

บางครั้งเมื่อมีรถตัดหน้าก็เผลอสบถออกมา

ฉันเคยใช้ชีวิตแบบนั้นมาก่อน

ชีวิตที่ต้องคอยไฟกัสดแต่สัญญาณไฟจราจรเท่านั้น

จนพลาดที่จะมองท้องฟ้าที่อยู่เหนือขึ้นไป

ฉันจึงหวังว่าใครสักคนที่กำลังใช้ชีวิตอยู่บนท้องถนนอันวุ่นวายนี้
จะมีเวลาได้เพลิดเพลินและชื่นชมท้องฟ้ากับก้อนเมฆบ้าง

วันที่ปล่อยใจให้จลลนไป

¹1,000 วอนประมาณ 30 บาท

มันต้องผ่านไปได้ด้วยดีแน่นอน

“เวลาตกฟากของหนูล่ะจ๊ะ”

“29 ธันวาคม เวลา 15:16 น. ค่ะ”

“ดวงชะตาดีนะเนี่ย!

พื้นดวงแบบนี้อยู่ที่ไหนก็ไม่ตกกระท่ำลำบาก

เป็นคนโชคดี ถ้าได้เป็นแพทย์แผนตะวันออกจะเหมาะเลย...”

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะคำพูดของคุณยายที่ดูดวงให้วันนั้นหรือเปล่านั้น

ฉันถึงได้ลาออกจากบริษัทมาเป็นคนว่างงาน

นอนกิ้งไปมาทั้งวันแบบนี้

คิดอยู่ในใจว่า “ไม่รู้ทำไม แต่ฉันต้องผ่านมันไปได้”

หลังจากมาเป็นฟรีแลนซ์ได้ 6 เดือนก็ยังไม่มีงานเข้ามาเลยสักงาน

แม้แต่ตอนยื่นกวดเงินออกมาใช้

ก็ยังคิดอยู่ดีว่า “เดี๋ยวก็มีงานเข้ามา...ต้องผ่านไปให้ได้!”

ฉันยังคงมั่นใจโดยไม่มีเหตุผล

แม้จะตอบไม่ได้ว่า “ฉันจะหากินจากการวาดภาพได้จริงหรือ”

แต่ก็วาดรูปแลกเงินมาซื้อข้าวกิน ซื้อเสื้อผ้าใส่ได้จนถึงทุกวันนี้

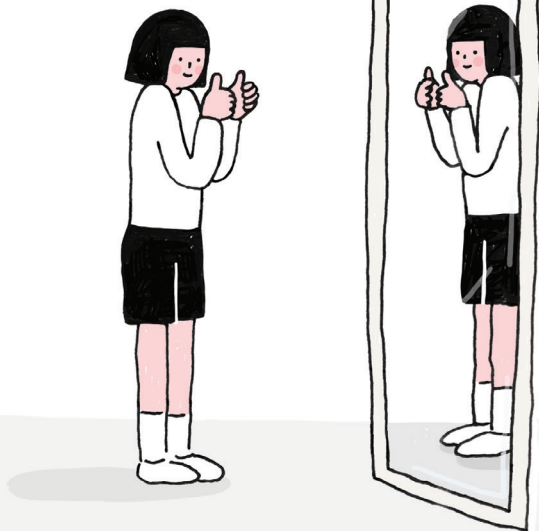
เมื่อไม่มีเรื่องราวอะไรดี ๆ เข้ามา แกมชีวิตยังดูไร้จุดหมาย

เมื่อความกังวลถาโถมเข้าใส่จนทำอะไรไม่ถูก

ให้ลองนึกภาพวันที่เป็นของเรา แล้วตะโกนออกมาว่า

“ฉันจะผ่านมันไปให้ได้! ฉันต้องทำได้!”

มันต้องผ่านไปได้ด้วยดี
แน่นอน!

โอเคไหม อันโอเค

คำถามที่เฝ้าถามตัวเองเพื่อความมั่นใจว่า
เราจะอยู่ไปทำไมและมีชีวิตอยู่ไปเพื่ออะไร
ใช้ชีวิตแบบนี้โอเคแล้วหรือ
อายุขนาดนี้ยังไม่มีอะไรเป็นชิ้นเป็นอันสักอย่าง
เอาแต่ใช้ชีวิตไปวันๆแบบนี้จะดีหรือ
ตอนนี้ยังมีเวลานะ ไปหางานดีๆทำได้แล้วมั้ง
หรือจะเรียนต่อดี พออายุมากขึ้นจะยิ่งหมดไฟในการเรียนนะ
แล้วเมื่อไรจะมีแฟน
จะหาได้หรือเปล่าเออะ
ไม่คิดว่าถึงเวลาต้องแต่งงานแล้วหรือ
จะหาแฟนได้เมื่อไร จะได้แต่งงานตอนไหน

ยังตอบตัวเองไม่ได้ชัดเจนเลยสักข้อ
แต่สิ่งที่ชัดเจนที่สุดตอนนี้คือ ฉันไม่ได้สมบูรณ์แบบ
และเข้าใจด้วยว่า
ฉันที่ไม่สมบูรณ์แบบคือตัวฉันแบบสมบูรณ์

ARE
YOU
SURE?

